

5.a) Czy przedsiębiorstwa, takie jak zarejestrowane organizacje o których mowa w pytaniu pierwszym, które są zobowiązane do wykorzystywania wszystkich środków w interesie mieszkalnictwa, a które jednak wykonują również działalność gospodarczą w zakresie mieszkalnictwa, mogą zostać uznane w odniesieniu do całości lub części ich zadań za przedsiębiorstwa, które zostały zobowiązane do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 traktatu WE?

5.b) Czy dla udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 5.a konieczne jest aby dane przedsiębiorstwa prowadziły odrębne księgi rachunkowe, na podstawie których można jednoznacznie stwierdzić, jakie wydatki i jakie wpływy są związane z działalnością społeczną, a jakie z działalnością gospodarczą i aby obowiązek taki był określony przez przepisy krajowe? Czy należy przy tym zapewnić, aby przyznane przez państwo członkowskie środki finansowe były wykorzystywane wyłącznie na rzecz działalności społecznej i jej ciągłości?

6.a) Czy w przypadku gdy zarejestrowaną organizację, o której mowa w pytaniu pierwszym, należy uznać w odniesieniu do całości lub części jej działalności za przedsiębiorstwo, które zostało zobowiązane do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 86 ust. 2 traktatu WE, zobowiązanie do świadczenia tego rodzaju usług może uzasadniać nałożenie na zarejestrowaną organizację ograniczenia swobodnego przepływu kapitału w rozumieniu art. 56 traktatu?

6.b) Czy państwu członkowskiemu, które powołuje się na to uzasadnienie, przysługuje szerokie swobodne uznanie co do określenia zakresu danego ogólnego interesu gospodarczego i co do tego w jaki sposób ten interes należy postrzegać? Czy ma przy tym również znaczenie to, że Wspólnota nie posiada w dziedzinie mieszkalnictwa żadnych kompetencji lub posiada niewielkie kompetencje?

7.a) Czy okoliczność, że państwo członkowskie przyznaje określonym przedsiębiorstwom w rozumieniu art. 86 ust. 2 WE środki finansowe, powoduje, iż konieczne jest terytorialne ograniczenie działalności tych przedsiębiorstw, tak aby zapobiec temu by te środki finansowe stanowiły niedozwoloną pomoc państwa oraz temu by przedsiębiorstwa przy wykorzystaniu tych środków w innym państwie członkowskim konkurowały na warunkach sprzecznych z warunkami rynkowymi z przedsiębiorstwami w tym państwie członkowskim?

7.b) Czy państwo członkowskie, w niniejszym przypadku Niderlandy, może nałożyć na zarejestrowane organizacje, o których mowa w pytaniu pierwszym, a które mają zamiar wykonywać w innym państwie członkowskim działalność o charakterze społecznym i gospodarczym w dziedzinie mieszkalnictwa, wymóg wcześniejszego zezwolenia, jeśli w pierwszym z wymienionych państw członkowskich nie istnieje jeszcze obowiązek ustawowy rozróżnienia między tymi dwoma rodzajami działalności? Czy wymóg wcześniejszego zezwolenia jest w tym przypadku, przy uwzględnieniu art. 87 i 88 traktatu WE, niezbędnym i proporcjonalnym środkiem?

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-568/07)

(2008/C 64/37)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Zavvos i E. Traversa)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie podejmując środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-140/03, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE i 48 WE,
- nałożenie na Republikę Grecką okresowej kary pieniężnej, płatnej Komisji, proponowanej w wysokości 70 956 EUR za każdy dzień opóźnienia w wykonaniu wyroku wydanego w sprawie C-140/03, począwszy od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia wykonania wyroku wydanego w sprawie C-140/03, nałożenie na Republikę Grecką kwoty ryczałtowej, płatnej
- Komisji, w wysokości ustalonej poprzez przemnożenie kwoty dziennej przez ilość dni trwania uchybienia, począwszy od dnia wydania wyroku w sprawie C-140/03 do daty wydania wyroku w niniejszej sprawie,
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. W swym wyroku z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-140/03 Komisja przeciwko Republice Greckiej dotyczącym ograniczeń stosowanych z naruszeniem art. 43 WE i 48 WE w odniesieniu do zakładania i prowadzenia salonów optycznych, Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich orzekł co następuje:

- „1) Przyjmując i utrzymując w mocy ustawę nr 971/79 o wykonywaniu zawodu optyka i o salonach optycznych, która nie zezwala dyplomowanemu optykowi będącemu osobą fizyczną na prowadzenie więcej niż jednego salonu optycznego, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE.

- 2) Przyjmując i utrzymując w mocy ustawę nr 971/79 i ustawę nr 2646/98 o rozszerzeniu krajowego systemu opieki społecznej i o zmianie innych przepisów, które podporządkowują możliwość założenia przez osobę prawną salonu optycznego w Grecji następującym warunkom:
- zezwolenie na założenie i prowadzenie salonu optycznego musi być wydane na rzecz licencjonowanego optyka będącego osobą fizyczną; osoba, na której rzecz zostało wydane zezwolenie na prowadzenie salonu, musi posiadać co najmniej 50-procentowy udział w kapitale zakładowym spółki, a także w jej zyskach i stratach; spółka musi mieć formę prawną spółki jawnej lub komandytowej oraz
 - optyk ten może być poza tym udziałowcem co najwyżej jeszcze jednej spółki będącej właścicielem salonu optycznego, o ile zezwolenie na założenie i prowadzenie salonu zostało wydane na rzecz innego licencjonowanego optyka,
- Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE i 48 WE.
- 3) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.”
2. W świetle art. 228 ust. 1 WE, jeśli Trybunał Sprawiedliwości stwierdza, że państwo członkowskie uchybiło jednemu ze zobowiązań, które na nim ciążyą na mocy traktatu, państwo to jest zobowiązane podjąć środki, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału Sprawiedliwości.
3. Pismem z dnia 9 czerwca 2005 r. Komisja Wspólnot Europejskich wezwała rząd grecki do podjęcia środków w celu wykonania wspomnianego wyroku Trybunału Sprawiedliwości. W piśmie tym Komisja przypomniała również, że ustawa 3204/2003 nie może stanowić odpowiedniej odpowiedzi na wyrok Trybunału, przynajmniej w odniesieniu do drugiego zarzutu, w zakresie w jakim w ramach tej ustawy prawo do zakładania i prowadzenia salonów optycznych jest zastrzeżone w znacznej mierze na rzecz optyków.
4. Pismem z dnia 11 sierpnia 2005 r. rząd grecki odpowiedział, że szereg przepisów ustawy 971/1979 zostało zmienionych oraz że art. 27 ust. 4 ustawy 2646/1998 został uchylony. W szczególności nowy art. 6 ust. 6 ustawy 971/1979 otwiera możliwość prowadzenia więcej niż jednego salonu przez osoby fizyczne posiadające zezwolenie na wykonywanie zawodu optyka, oraz przez spółki w zakresie w jakim kierownictwo salonu zostanie powierzone optykowi posiadającemu takie zezwolenie.
5. Artykuł 7 ust. 1 ustawy 971/1979 w zmienionym brzmieniu, pozwala spółkom, niezależnie od ich formy prawnej, na zakładanie salonów optycznych pod warunkiem: 1) w odniesieniu do spółek osobowych — że większość
- wspólników i kierownik lub większość kierownictwa to optycy posiadający zezwolenie na wykonywanie tego zawodu, 2) odnośnie spółek z ograniczoną odpowiedzialnością — że większość wspólników reprezentująca ponad połowę kapitału zakładowego to optycy posiadający zezwolenie na wykonywanie tego zawodu, 3) w odniesieniu do spółek akcyjnych — że co najmniej 51 % kapitału należy do optyków, będących obywatelami państw Unii Europejskiej, posiadających kwalifikacje przewidziane w ustawie 971/1979, dekrete prezydenckim 231/1998 i dekrete prezydenckim 165/2000 w brzmieniu zmienionym dekretem 373/2001.
6. Zdaniem skarżącej art. 7 ust. 1 ustawy 971/1979 w zmienionym brzmieniu nie stanowi odpowiedniej odpowiedzi na drugi zarzut. Przepis ten nadal zastrzega własność salonów optycznych na rzecz licencjonowanych optyków, jako że ci ostatni muszą być wspólnikami większościowymi albo właścicielami większości kapitału spółki.
7. Stanowi on zatem nadal ograniczenie swobody przedsiębiorczości w Grecji w odniesieniu do spółek z innych państw członkowskich, ponieważ nie mogą one objąć pełnej własności salonu optycznego. Ograniczenie takie nie może zostać uzasadnione potrzebą zapewnienia wysokiego poziomu ochrony zdrowia publicznego. Jak Trybunał Sprawiedliwości wskazał w swym wyroku z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-140/03 cel ten „może być osiągnięty za pomocą środków w mniejszym stopniu ograniczających swobodę przedsiębiorczości w odniesieniu do osób fizycznych i prawnych, na przykład poprzez wprowadzenie wymogu, zgodnie z którym w każdym salonie optycznym pracować muszą dyplomowani optycy będący pracownikami najemnymi lub wspólnikami, a także poprzez ustanowienie zasad dotyczących odpowiedzialności cywilnej za cudze czyny oraz wymogu posiadania ubezpieczenia od odpowiedzialności zawodowej.”(pkt 35)
8. W konsekwencji Komisja jest zdania, że w świetle art. 7 ust. 1 ustawy 971/1979 w zmienionym brzmieniu, Grecja nadal dopuszcza się uchybienia zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 43 WE i 48 WE. Zatem ustanowione przez Republikę Grecką przepisy stanowią częściowe jedynie wykonanie wyroku wskazanego w pkt 1.
9. Komisja musi zatem stwierdzić, że Republika Grecka nie podjęła jeszcze wszystkich środków zapewniających wykonanie wyroku Trybunału z dnia 21 kwietnia 2005 r. w sprawie C-140/03 Komisja przeciwko Republice Greckiej dotyczącego ograniczeń stosowanych z naruszeniem art. 43 WE i art. 48 WE w odniesieniu do zakładania i prowadzenia salonów optycznych.